

NE HABOZZ!

PÁRATLAN OLDAL - LII. évfolyam 9. szám, 2008. február 29.

Már családapává serdültem, amikor a nyolcvanas években sor került első nyugati utamra. Ausztriában egy igazi alpesi, nedves, ködös, szeles délelőtt - a kempingben töltött éjszaka után kissé gyűrötten - egy panorámás parkolóban szálltunk ki a húszéves bogárhátúból. Megpaskoltam az oldalát, hiszen kényszerpihenő nélkül küzdötte át magát a Grossglockner-hágón. Éppen fiamnak mutattam, mi is az a függővölgy, amikor osztrák rendszámú autó állt meg mögöttünk. Nagy, tiszta, új, fényes, metál. Tüchtig fiatal emberek érkeztek, mintha skatulyából húzták volna ki őket. Nézelődtek, majd egyikük hozzám fordult. Mutatóujját görbítve jelezte, hogy kövessem. (Kár ezekre emberi szót pazarolni, úgysem értik...) A bogár mögé mentünk, ahol a kocsifára alatt a nedves aszfalton szivárványszínekben pompázó, irizáló olajcseppekre mutatott. Habozva álltam előtte. Első reakcióként meglepődést mímelve köszöntem meg jó szándékú figyelmeztetését, és jeleztem, hogy ennek a hibának tüstént utánajárunk. (Honfitársaim! Gondoljatok bele: nyolcvanas évek, húszéves autók és egy olajcsepp!) Amúgy égett a pofám. Közben mentő körülményeket keresve zakatolt az agyam. Kezdek magyarázkodni? Hogy végül is németek rakták össze azt az autót. Hogy szegény magyar vagyok, aki kevéske pénzén világot szeretne látni. De éreztem, nincs mentség! Menj kerékpárral vagy gyalog! Nincs jogod mások tiszta országát bepiszkítani! Ugyan, te mire gondolsz, amikor a Hortobágyon az ukrán Zsiguli ontja előtted a füstöt? Azóta is sokszor eszembe jutott a történet, és mindannyiszor szégyenérzet töltött el.

Mostanában nyugodtan alszom. Újra habzik a Rába.

Konrád Gyula